

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ובירורי יוחסין

בהרכב הדיינים: הרב יהושע הלוי לוין, אב"ד; הרב דוד יהושע קניג; הרב שמשון גרוסמן.

רכב שניזוק ע"י רשלנות הקונה, והקונה לא משלם

תיק מס': 2874פג

(ערך התביעה: כ-34,000 שקל. לתשומת לב: נימוקים אלו עתידים להתפרסם בספר "פסקי דין – ירושלים" כך טז, לאחר השלמת עריכה הגהות תיקונים ותוספות)

נושא הדיון

א' מכרה לב' רכב ע"י כתיבת הסכם שהרכב נמכר תמורת סך 34 אלף שישולמו בתשלומים במשך 8 חודשים, ובטרם התשלום הראשון ואף לפני שבוצעה העברת בעלות ברישום כבר נמסר הרכב לידי ב'. ב' יצא עם הרכב מירושלים לכיוון תל אביב, ועוד לפני היציאה מהעיר החל החיישן לצפצף, והוא סבר שהמנוע התחמם ויש להמתין 15 דק' לקררו, וכך עשה. אחרי היציאה מהעיר שוב צפצף החיישן ועצר בשוליים, ונהג מונית שהיה באיזור הסביר לו שצריך להוסיף מים. ב' השיג מים (רגילים) מנהג משאית שחנה לא הרחק, והכניסם למנוע. כך נסע עד תל אביב, וכשהגיע לכביש לפני הכניסה לעיר ת"א נעצר הרכב והתמלא עשן. ב' הזמין גרר והתברר במוסך שנשרף המנוע לגמרי.

א' טוענת שזו אשמת ב' והוא חייב בכל התשלום. וכי היה עליו להבין שרכב שעמד למכירה ובמשך כמה חודשים לא היה פעיל התייבש וצריך להוסיף למנוע מים, כלומר מים המיוחדים למנוע ולא מים רגילים. ב' טוען שנאמר לו ע"י א' שהרכב תקין וכי נסע שבועיים קודם. א' מסבירה שהרכב רק הוזז כמה מטרים מדי פעם כדי למנוע קנס מהעיריה, אבל כמה חודשים קודם לא נסעו בו נסיעה ממש.

א' טוענת שב' לא עמד בתשלומים, ובכל פעם שקבע מפגש להעברת כסף לא הופיע. ואח"כ שלח צ'ק שסורב מחוסר כיסוי. היא תובעת את מלוא המחיר פלוס הוצאות, אבל מוכנה להתפשר ואם ישלם מיד תוותר אפילו עד 30, ובשום אופן לא מוכנה לקחת אחריות על הרכב ולא על תקינותו אחרי התיקון, ולא לבטל את המכר.

ב' מתנצל שבדיוק אחרי הרכישה עבר פרשת גירושין קשה ובמקביל פשיטת רגל, ולא היה מסוגל לטפל בחוב זה. וכעת הוא יכול לעמוד בתשלומים ואף ע"י המחאת חלק ממשכורתו החודשית ישר מידי המעביד. איננו יכול לעמוד בכל החוב רק בפשרה בחלק מהסכום עד 29 אלף ובמקסימום 5 אלפים בחודש. והיות וצריך לתקן את הרכב בהחלפת מנוע בערך ב-

10 אלף, מבקש להתחיל את התשלומים רק בעוד 3 חודשים. מאידך הוא מסכים להניח את הרכב כמשכון וכבטחון בידי א' עד שיסיים את התשלומים.

ביה"ד עודד את הצדדים וקירבם להסכמה, וההסכמה קבלה תוקף של פסק דין "על תנאי" שאם לא יעמוד בתשלומים מתבטלת הפשרה ויחוייב במלוא התביעה. (הפשרה החזיקה כחודשיים ולאחר תשלומים של 9 אלף הפסיק ב' לשלם וא' חזרה ותבעה את כל ההפרש, וקיבלה ע"ז פס"ד עם הוצל"פ).

פסק דין הביניים

הסכם פשרה בהסכמת הצדדים

צד ב' (הקונה) ישלם לצד א' (המוכרת) בהוראת קבע סך מסויים בכל 1 בחודש האזרחי ע"י המשכורת שלו, עד לסכום... (חוב הרכישה עם הנחה מוסכמת כהתפשרות + הוצאות התיקון והנלווה).

מהתשלומים הראשונים יתקן צד א' את הרכב השייך לצד ב', והרכב ישאר כמשכון ללא אחריות שמירת שומר שכר ברשות צד א' עד לסיום התשלומים. ולכשיסתיים התשלום יועבר הרכב לידי צד ב', ובתוך הזמן אם יתרצו שני הצדדים.

התיקון האמור יתבצע במקום עם אחריות ולא תיקון זול שאין עליו אחריות. על צד א' לא מוטלת אחריות על טיב התיקון או על התקינות. בכל התקופה שהרכב של צד ב' יהיה תחת יד צד א', לפחות פעם בשבועיים יתניע ויזיז צד א' את הרכב כדי לשמור על כשירות התפעול.

במקרה וחלילה תהיה בעיה בתשלומים יורשה צד א' ע"י ביה"ד למכור את הרכב לקונה ראשון בכל מחיר שיצליח להשיג, והחוב של צד ב' יעמוד על מלוא התביעה בסך... ומהחוב יקוזז מה שישלם הקונה, וצד ב' יחוייב בכל ההפרש, וצד א' יורשה לגבות הכל בהוצל"פ.

ההסכמה מקבלת תוקף פסק דין

ועל זה באעה"ח

(-) יהושע הלוי לוין, אב"ד; (-) שמשון גרוסמן; (-) דוד יהושע קניג.

השאלות לדיון

א האם חיובו של ב' הוא מדין קונה שלא שילם או מדין מזיק

ב האם לקבוע את הפשרה על 29 או על 30.

תשובות

א הנה יש לעיין בדין רכב זה האם חלה המכירה ונסתחפה שדהו של הקונה, או שמסירתו היתה לפני שחל קנין, והנזק קרה לו כשהרכב עדיין ברשות המוכרת. נפ"מ אם חייב את כל ה34 או רק את ההפרש בין מה שעשוי הכלי המקולקל לימכר עד מחירו המלא. ואולי גם נפ"מ בכמה לשום את מחירו המלא, דלדברי הצדדים המחיר 34 הוא "המחירון", אבל אין לו שוק זמין במחיר זה, ובדרך כלל יעברו חודשים רבים בלי למצוא קונה. ובפחות מעט יש קונים מהר, הרי דהשוק הוא פחות מעט. שהרי בעבור כמה חודשים ממילא יורד ערך הרכב וגם מתקלקל מחוסר שימוש. ולכן להצד שכבר קנה הרי ניזוק ברשותו חייב את המחיר במלואו ורוב הוא עליו ואפילו לא יתוקן. אבל לצד שני, אם לא חל קנין (או שיש טענת מק"ט) אינו אלא אדם המזיק שע"י אותה נסיעה לתל אביב למרות התראות החיישן שרף את המנוע.

והנה מטלטלין אינם נקנין לא בכסף ולא בשטר, אלא במשיכה. והתביעה היא עקב השטר שביניהם שהוא כלום לכאור', ואפילו כשטר בפנ"ע עדיין לא נגמר עשייתו שהרי לא היתה העברת בעלות בדואר, ולכן גם סיטומתא לא היתה.

ותחילת הנהיגה היא משיכה אילו היתה בסימטא או בחצר של שניהם כמבואר בסימן קצח סעיף ט. אבל בנידו"ד הרי הרכב עמד ברשות הרבים ול"מ משיכה, תנאי מוסכם בין הצדדים שכן יקנה במשיכה במקום דל"מ משיכה [ברשות הרבים] לא מועיל. וכמבואר ברמ"א להדיא דאם אמר המוכר שיקנה במקום שאינו קונה, דל"ק. (וצריך חילוק בין דין זה לדין דלעיל מינה בכסף במטלטלין, שאם התנו סובר הרמ"א דקונה. ואמנם הש"ך שם בסק"י פליג וכתב שכל מה דאמרינן תנאי בממון קיים זה רק במקום דשייך מחילה, ולא להפוך דבר שאינו קונה לקונה. וצ"ל בדעת הרמ"א שמועיל תנאי, שלא חולק על סברת הש"ך, רק מחלק בין כסף לשאר קנינים. או כסברת הנתי" שם בחידושים סק"י דחז"ל השאירו קנין כסף במקום שמתנה, שהרי זה לטובתו ויכול לוותר, או כהקצוה"ח שם שכסף הוא קנין שקיים תמיד שהרי קונה בגוי וכו', ולכן יכול להתנות. אבל דבר שאינו קנין כלל [כמשיכה ברשות הרבים] לא יועיל התנאה שלהם שכן יחול).

קנין חזקה במטלטלין כלומר ע"י שימוש מצאנו רק לגבי קניני שאלה [ההוא דשאל נרגא וכו' ביקע בו קנאו]. ולא לבעלות עצמה. רק בקרקע דקונה בחזקה יש חזקה ע"י אכילתה לשיטת הרמב"ם בפרק א' ממכירה הלכה טז, אבל מטלטלין אינן נקנים בחזקה. (ואי"צ שיחלק הרמב"ם להדיא דאכילת פירות קונה רק בקרקע ולא במטלטלין, דמציאות אכילת פירות מעצם מהותה היא בעצי פרי ובתבואה דהיינו בקרקע בלבד, וכמו גם זרעה ונרה שכתוב באותה הלכה דאינו במציאות במטלטלין. וזה כתוב בפרק של קנין חזקה דאינו קונה במטלטלין כלל). לכן האמירה של המוכרת אם תתפרש כ"לך חזק וקניי", ואפילו בלי אמירה כל שהתחיל לנהוג ברכב בפניה דהוי חזקה, אילו היה קרקע היה קונה, אבל במטלטלין לא קונה.

אכן מסתבר שהאמירה שילך לנהוג ברכב לעצמו מועילה מדין קנין מסירה שהיא דוקא ברשות הרבים, דמפורש בסעיף ח שם שאי"צ דוקא מיד ליד, ומספיק באמירה. ואולי מסירת מפתח היא מסירה כאפסר, וגם המפתח אפילו לא נמסר ממש מיד ליד, היות ונתן לו על מנת לנסוע עי"ז הוי כמסירה.

עוד יל"ע בהנ"ל שהרי קנין לא קונה בלי כוונה לקנות בו כמבואר במשנה בב"מ דף י' ראה את המציאה ונפל עליה וכו' (בביאור הר"ן בשם הרשב"א) דאף שיש לו קנין ד"א מ"מ כיון שהתכוין לקנות בנפילה ולא בד"א אין הד"א קונות לו. (ונחלקו הראשונים בשטמ"ק שם אם זה דין רק בקנין דרבנן כד"א שצריך כוונה, או גם בקנינים דאורייתא לא קונה כשהתכוין לקנות בדבר אחר). וכן בגמ' יבמות נב ב לגבי עודר בשדה הגר הסמוכה לקרקעו וחשב שעודר בקרקעו דל"ק, וכן בגמ' ב"ב דף נד א האי מאן דפשח דיקלא אדעתא דחיותא לא קני וכו'. ועתוס' שם ד"ה אדעתא. וכן נפסק בשו"ע בסימן רסח סעיף א לגבי זכיה באבידה, ובסימן ערה לגבי נכסי הגר, וכן בסימן קצח סעיף יב לגבי קנין ספינה, ויעוי' בפת"ש שם סק"ט ובשער משפט סק"ד.

וא"כ בנידו"ד שלפי הבנתם שהתבררה בביה"ד התכווין הקונה לקנות את הרכב בפתק שרשמו ביניהם ולא בדבר אחר, והרי אין מטלטלין נקנין בשטר, ובשלמא אילו היתה העברת בעלות בדואר היה מקום לדון מצד סיטומתא, אבל באופן הזה אין מנהג לקנות. א"כ אף שהיתה כאן מסירה אבל היות ולא חשב שקונה בזה, לא קנה כלום, והרכב נשאר של המוכרת, ואין עליו רק תביעה של מזיק.

אמנם י"ל שפיר שקנה למרות אי הכוונה, משום דכל הני מקומות שנפסק של"ק אם נתכוין לקנות בקנין שלא קונה מדובר במציאה או זכיה מהפקר כנכסי הגר. וז"ל הרשב"ם בב"ב שם "הקוצץ בדקל הגר" ולא כתב לגבי מחזיק בדקל שקנה מחברו בקנין חזקה, דפשח אדעתא דדיקלא קני ואדעתא דחיותא לא קני. והרי יתכן לומר שכך הדין גם בזכיה בחזקה מחברו ומדוע נקטו הראשונים דוקא נכסי הגר, משמע דדעת אחרת מקנה פותר גם את הבעיה של כוונה לקנות בקנין אחר. וע"כ במכירה כבנדו"ד גם אם יש לקונה טעות וחושב שקונה בקנין הלא נכון, אי"ז מונע חלות הקנין הנכון. (ומ"ש השו"ע לגבי קנין ספינה דיש ד"א מקנה ומדוע גרע כוונתו יבואר להלן).

וחילוק זה הביא הרמ"ה בב"ב שם (באות רלג) בשם רב האי גאון בספר מקח וממכר, והאריך טובא בביאור החילוק, (ואיהו גופיה ס"ל דלא שנא חזקה בנכסי הגר ולא שנא קנין חזקה דקונה מחברו, בתרוייהו אם עשה את המעשה הקונה אדעתא של הדבר שאינו קונה בו, לא קנה). וכ"כ הראב"ד שהובא בנמוק"י ב"ב דף מא א על רב ענן שקיל בידקא. וכן כתב חילוק זה הרשב"א בגיטין דף כ ד"ה ובא וז"ל: קשיא לי אשמעתין וכו' הא לוויין לא ידעו וכו' וכיון שכן איך קונין וכו' ומאי שנא מהא דאמרין ביבמות פרק ר"ג העודר בנכסי הגר וסבור שהן שלו ל"ק, וי"ל דשאני דאיכא ד"א מקנה, עכ"ל. (הביאו הרעק"א בתשובה בחלק א' סימן לז, ועפ"ז כפל ושנה שם כמ"פ דרק לגבי מציאה ונכסי הגר דליתא לדא"מ יש לחלק בין היכא שלא היה כוונה למעשה הקונה והתכוין לקנות בקנין אחר בזמן אחר דל"ק, ובין היכא ששני המעשים היו באותו זמן שהתכוין לקנות דקנה אע"פ שלא התכוין לקנות בהקנין הנכון. אבל במקח וממכר דאיכא לדא"מ קונה אפילו כשהתכוין הקונה לקנות בקנין שאינו מועיל בזמן אחר לגמרי). וכן פסק הרמ"א בסימן ר סעיף ח במדד הלוקח דקנה בהגבהה אף שהוא חשב שהמדידה היא הקונה, כיון דאיכא דא"מ. (וכמדומה שחידוש זה כבר מפורש בתשובת הרעק"א שם קמא לז).

ואף הרמ"ה שחולק על רב האי, ביארו הקצוה"ח בסימן ערה סק"ד שזה דוקא בחזקה כזאת שיש לה ב' משמעויות, וע"י הכוונה מתפרש המעשה שאינו ע"מ להחזיק בקרקע כלל, בזה לא מהני ליה כוונת המקנה. אבל בנתכוין לקנות, רק בקנין שלא מועיל, עוזר הדא"מ שיקנה בקנין המועיל שבו לא התכוין. וע"י בנתיבות סי' קצז סק"ד דדא"מ ל"מ כשיש כוונה הפוכה להדיא של הקונה שלא לקנות כלל.

(ועמ"ש אמו"ר זללה"ה בפסקי דין כרך ב עמ' רפד על פי תשובת הרעק"א הנ"ל ובתנינא סי' נה דאם היו קידושין פסולים אי"צ גט אע"פ שאאעבב"ז ואח"כ התייחדו והן הן עידי יחוד וכו', ומאי שנא מחיוב גט דמחייבין אף למי שכלל לא נשא בחו"ק אלא רק בנישואין אזרחיים ומטעמא דאאעבב"ז וכו'. והחילוק הוא שבהתייחדו בלי מעשה קידושין טפי יש לחוש לכוונה לקידושין ע"י ביאה ובעידי יחוד, אבל כשטועה שמקדש בטבעת והתברר שלא היתה שו"פ, דאם ידע שאינה שו"פ גמר לקדש בביאה אבל אם היה סבור שיש בה שו"פ וכן אם יחד עדים ונמצא אחד מהם קא"פ דאם נודע הפסול קודם שבעל גמר לקדש בביאה ואי"צ קידושין פעם נוספת אבל אם לא נודע הפסול עד אחרי שבעל, הרי לא התכוין לקדש בביאה ועידי יחוד. עכתו"ד אמו"ר זללה"ה. ולהמבואר י"ל דדין מקדש כקונה מציאה ועודר בנכסי הגר, כי האשה אינה נחשבת דעת מקנה אלא כהפקר כמבוא' בר"ן בנדרי' דף ל א וז"ל, כיון שהתורה אמרה כי יקח איש אשה ולא אמרה כי תלקח אשה לאיש, לא כל הימנה שתכניס עצמה לרשות הבעל, ומשום הכי אמרינן (קדושין ה ב) דאי אמרה היא הריני מאורסת לך אין בדבריה ממש, אלא מכיון שהיא מסכמת לקדושי האיש, היא מבטלת דעתה ורצונה ומשוי נפשה אצל הבעל כדבר של הפקר והבעל מכניסה לרשותו, הלכך אין אנו דנין בקדושין מצד האשה אלא מצד הבעל עכ"ל).

ואדאיתנא להכא נימא בה מילתא בס"ד. אשר לכאוי קשה לפי כל הנ"ל מה שפסק המחבר בסימן קצח סעיף יב בדין ספינה שהוא מקח וממכר וז"ל: היתה עומדת בר"ה ולא אמר להם המוכר כלום והלך הלוקח ומשך לא קנה עד שימשכנה כדינה מר"ה לסימטא אעפ"י שנקנית במסירה ברשות הרבים ומסירה אינה צריכה שימסור לו מיד ליד אפילו הכי כיון שהתחיל למשוך כבר גילה בדעתו שאינו רוצה לקנות בחזקה זו שהוא מחזיק ותפוס בה, אלא במשיכה. ע"כ. ותמוה המחבר לשיטתו, ועוד דמקורו ברשב"א (עי' באה"ג) והרשב"א גופיה פסק דבדעת אחרת מקנה אי"צ כוונת הקונה ואיך סתר משנתו. ואפילו הרמ"א דפסק בסימן רח להדיא דדא"מ מהני להקנות גם נגד דעת הקונה, לא חולק על המחבר בספינה (וכה"ק השעמ"ש והמשכנו"י שהובא בפת"ש). ומאי שנא הא מהא, הרי יש דעת מקנה ודעת מקנה לפי מ"ש רב האי והרשב"א מהני להקנות לקונה גם כשדעתו הפוכה וסובר לא לקנות באותו קנין, אלא רק בקנין אחר שאינו עושה כעת.

ונראה דגדר דעת אחרת מקנה שמועילה להקנות אף שכוונת הקונה להיפך, זה כי דא"מ נחשב למסייע להחיל הקנין בדבר שהקונה לבדו לא יכול להחילו, כי יש לו טעות המבטלת את הקנין, והיות ועיקר רצונו של הקונה הוא לקנות, רק יש לו טעות המבטלת את הקנין, לזה מהני דעת המקנה המסייעת ומתקנת את הטעות. ולכן קונה שמתכוין לקנות פירות וסבור שמדידה קונה ובאמת רק ההגבהה קונה ולזה לא התכוין, הרצון שלו הוא לקנות והטעות שלו מבטלת את הרצון, לכן דא"מ מהני וקונה בהגבהה בלי כוונה. וכן בפשח דיקלא אדעתא דחיותא בלוקח, הרי הוא רוצה לקנות במעשה הזה ועצם הפשיחה היא

יכולה להיות קנין אבל הכוונה שלו טעות ומבטלת את המעשה, ע"ז כותב הרמ"ה בשם רב האי שכוונת המקנה מהני וקנה, כלומר שכוונת המקנה מתקנת את הטעות כי בלא זה יתבטל המעשה והרצון. אבל כשהחליף הקונה בין כוונת קנין מסירה ומשיכה, שני הקניינים קונים ואין כאן טעות שנוגדת ומבטלת רצונו לקנות, ע"ז לא נאמר דין דעת מקנה להקנות בהקנין שלא רצה לקנות, וקונה רק בקנין שהתכוין בו. ודוק. (וכבר הק' הסתירה הנ"ל בקצוה"ח בסי' ערה סק"ד ושם יישבו בדרכו דבכל דא"מ אין כוונה הפוכה שלא לקנות, אבל בספינה במשיכה יש כוונה הפוכה לא לקנות במסירה וכוונה הפכית מבטל הדא"מ. וכעין תי' השעמ"ש והמשכנו"י על הסתירה ברמ"א יעו"ש. ולענ"ד גם בדברי הקצוה"ח צריך להטעים כדברינו דאל"ה למה בספינה נחשב כוונה הפכית ואילו בפשח דיקלא אדעתא דחיותא לרה"ג לא נחשב כוונה הפכית, ולמה בהתכוין לקנות במדידה ולא בהגבהה לא נחשב כוונה הפכית? וצ"ל דבכל שהקונה רצה לקנות וכוונתו בעצמו סתרה לרצונו בזה יתוקן ע"י כוונת המקנה דבאמת כן התכווין לקנות רק טעה. אבל במשיכה ומסירה אין כאן טעות, שהרי יכול לקנות בזה כמו בזה, וכיון שאין טעות יש רק כוונה הפכית לכוונת המוכר. ודוק).

והסכים עמי בחידוש זה לדינא הגר"מ אייכלר שליט"א, ואמר שמצא שהגר"ש זצ"ל פסק למעשה ע"פ המשל"מ דדעת אחר מקנה מהני שיקנה גם בלי כוונת קונה ולא חש לשיטות חלוקות וקמ"ל דאין דעה אחרת בבתראי וכן הלכה שהקונה בנדו"ד קנה את הרכב בנסיעתו אף שלא התכוין ומפני שהיה מקח וממכר דמועיל להקנות בלא כוונה דקונה.

ב היות ולפי ראות עיני הדיינים בדיון צד ב' הסכים להודות ולחייב עצמו אף במה שאנו חייב מצד הדין, ודוחק עצמו להתחייב למען השלום, (והצדדים התבטאו בפני ביה"ד למעלה מהרגיל בנוגע למחויבות שלהם לשלום זע"ז, וביה"ד התרשם שיש להם קשר ברקע מעבר למוכר וקונה רגילים), א"א לחייב מעבר למה שהצלחנו לשכנעו, דהיינו 29. אף שצד א' תובע הכל ולא מוכן להתפשר אלא רק אם ישאר המחיר על 30. (והרי אם לא תתקבל הפשרה יחזור המצב לקדמותו שצד א' לא יקבל כלום, והרכב לא יתוקן ואפילו לא יהיה מה למכור כמשכון. לכן נראה שזה כדאי לכל הצדדים. ובלאו הכי, אם לא יעמוד צד ב' בהתחייבות כבר נפסק בהסכמתו שהחוב יועמד על מלוא התביעה דהיינו 34).

יהושע הלוי לוי.

ב

במ"ש כ"ת באיזה קנין קנה את הרכב, נראה שקנאו ברכיבה והנהגה וזה קונה גם ברה"ר אם הדרך כן, וכמו קנין בע"ח בסקצ"ז היום הרכב שדרכו בהנהגה קונה בהנהגה כמו בהמה וזה פשוט. ואולי כה"ג הוה כחזקה שיש הרבה שיטות שאפילו במקום שכותבים שטר קנה לפני השטר אבל זה אינו פשוט כ"כ. ויל"ע בפ"ת בקצ"ב. ולכאורה ההנהגה דומה לחזקה.

ובעיקר הספק האם אכילת פירות קונה במטלטלים, הנה באולם המשפט קצ"ב מבאר שיסוד הקנין הוא דהוה כאודייתא, נמצא לפי"ז שזה גם במטלטלים, אמנם עדיין יל"ע בזה.

ומ"ש כ"ת שדעת אחרת מקנה יועיל נגד הכוונה של הקונה לקנות בהסכם הכתוב, עדיין יש להעיר שהרי שניהם חשבו שהקנין נעשתה ע"י החוזה ממילא אחרי זה שוב אין דעת מקנה להקנות וכן אין כאן דעת קונה לקנות אח"כ אז במה והאיך יקנה. שמשון גרוסמן.

הערה

בענין הערתו ששניהם חשבו שהקנין היה בהסכם ואיך יועיל דעת מקנה לתקן כוונת הקונה שאינה קונה. באמת יש לחקור האם בשביל דין "דעת אחרת מקנה" שמתקנת אי כוונה של קונה בעינן כוונה חיובית של המקנה לקנין ספציפי שבו יחול הקנין, או שכל הדין בכוונת הקנין שיחול בקנין מסויים זה רק בקונה ובזוכה, אבל "דעת אחרת מקנה" אין הפירוש שלמקנה יש כוונה לקנין ספציפי, רק שכל הכוונה שלו זה להקנות. ועל הכוונה הכללית של המקנה להקנות כתבו רה"ג והראב"ד והרשב"א והנמו"י והקצוה"ח והרעק"א דע"ז שוב אין חסרון בכוונה הלקויה של הקונה. ולכן גם אם למקנה יש טעות בזהות הקנין, זה לא מגרע את הכוונה העיקרית שהיא דא"מ. ונלע"ד כלישנא בתרא.

י. ה. ל.